

Mai no haguera pensat que ens separaríem tan prompte, estimada Merxe. Ens han quedat moltes coses per viure juntes. Les eixides al teatre, les converses fins a les cinc de la matinada a ta casa sobre els esdeveniments polítics, alguns dels quals havíem viscut en el nostre temps de la Conselleria, el lliurament dels premis al Micalet, els sopars a l'Octubre dels escriptors, la teua etapa a Els Pavesos... Quan arribàvem a un acte tothom et coneixia, tots volien saludar-te perquè tens moltes persones que t'estimen. Has fet molt per tothom, especialment per les persones més febles, per la gent gran. Sota la teua aparença, una mica dura, hi havia un gran cor i una gran generositat. Però mai no et vas donar importància del que vas fer perquè aquest ingrát país valencià fos més lliure i democràtic. Mai no t'ho van reconèixer, les teues medalles són totes les persones que t'estimem i et portem dins dels nostres cors.

Però per a mi ets l'amiga afectuosa i acollidora, que em donava consells clars i em renyia perquè no volies que patira. Sabia que comptava amb tu d'una manera incondicional. Eres qui primer llegia els meus escrits perquè volia saber la teua opinió i sempre m'animaves a continuar.

Deixes un gran buit, Merxe. No sols en les teues filles, sinó en tots els que ens vam relacionar amb tu. Crec que això és el que hem de recordar, la sort que hem tingut de compartir-te durant molts anys. La petjada que has deixat en les nostres vides.

Ara bonica, descansa i sigues feliç on estigues, que de segur els estaràs organitzant, però no ens oblidis i tirans una mà als que ens quedem ací enyorant-te.

Maluy Benet